

γείται ἀπὸ τὸ αἶσθημα. Εἶνε περισσότερον ποιητὴς παρὰ φιλόσοφος.

Κάθε φιλοσοφία, κάθε ἐπιστήμη δὲν εἶνε παρὰ ἓνα ἀποκλειστικὸν πλάσμα τῆς σκέψεως. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅλως διόλου ἐσωτερική. Ὑπάρχουν τόσες ἀλήθειαι, ὅσα ὑπάρχουν ἄτομα σκεπτόμενα. Καὶ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὰς εἶνε νόμιμος χωρὶς κανένα κριτήριον βέβαιον νὰ δύναται νὰ τίς ξεχωρίσῃ καὶ νὰ τίς κατατάξῃ. Ἐκεῖνο ποῦ σκέπτομαι ἐγὼ εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια ἢ πλάνη εἶνε ἡ ἀλήθεια τοῦ γείτονός μου. Ὅλα αὐτὰ εἶνε πλέον κοινὰ καὶ ἐκτὸς πάσης συζητήσεως.

Ὁ Charles Guérin εἶχε μίαν ψυχὴν ξεχωριστήν, καὶ δι' αὐτὸ ὁ τόνος τῆς ποιήσεώς του δὲν ἤμπορεῖ νὰ συγχισθῇ μὲ κανένα ἄλλον. Τὸ ἔργον του εἶνε γεμᾶτον ἀπὸ μίαν φιλανθρωπίαν ζωντανὴν καὶ ἐνεργόν: εἶνε μουσικημένον ἀπὸ δάκρυα: περισσότερα ἀνατριχιάσματα καὶ λιγώτερα χαμόγελα βρίσκονται κρυσταλλωμένα μέσα στὰ βιβλία του.

Ἡ συγκρατημένη συγκίνησις, ἡ ἐσωτερικὴ εὐγένεια, ἡ ὑπερηφάνεια ἢ διακριτικὴ, ἡ ἀπλότης ἢ εὐγλωττος καὶ λιτή, κρατοῦν τὸ ἔργον εἰς ἓνα τόνον ὑψηλόν. Παρ' ὅλην του τὴν θλίψιν δὲν εἶνε πεσσιμιστής.

Τὸ ἔργον του εἰς τὸ τέλος, ἔφθασε εἰς ἓνα πόνον γαλήνιον. Ὁ ποιητὴς μὲ τὴν παθητικὴν του μελαγχολίαν ἔζησε ξεχωριστὸς, ἀπόμονος. Μὲ τὴν ὑπερηφάνειαν τῶν ὑπερόχων ψυχῶν ἐπεριφρόνησε τὴν δόξαν.

Ὁ Charles Guérin ἐξαφανίσθηκε μέσα εἰς τὴν σκιάν τὴν αἰώνιον, προτοῦ νὰ σκορπίσῃ ἀκόμη ὅλην του τὴν λάμψιν. Τὸ τραγοῦδι ἔπαυσε. Ἡ λύρα θρυματίσθηκε. Ἄλλ' ἡ φωνὴ τῆς ἤτο τόσον ἠχηρὴ καὶ διαναγῆς, ὥστε θ' ἀντηχῆ ἀκόμη γιὰ πολὺν καιρὸν σὲ κάθε καρδίαν ἀπόμονην καὶ σὲ κάθε ψυχὴν σκεπτομένην.

* * *

ΚΑΤΑ ΤΟΝ PAUL DELIOR

ΝΕΡΩΝ

*Ἦχι τὴ Ρώμη μοναχά,
Ἦλι τὴν Οἰζουμένη
Θέλω νὰ ἰδῶ νὰ καίγεται
Φλογοπεριζωσμένη.*

*Καὶ νὰ θεορέβουν τὴ φωτιά
νὰ γίνετ' αἱματένια,
τὰ πέλαγα τ' ἀπέραντα
καὶ τὰ βουνὰ τὰ γιγαντένια.*

*Καὶ πέρα ἐγὼ, κί' ἀπόμαζρα
ἀπὸ τὴν γήϊνη σφαῖρα,
νὰ χαίρωμαι τ' ἀσύγκριτον
ὄραμα, στὸν αἰθέρα.*

Ἀλεξάνδρεια

Γ. Γ. ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ